

Árnyékok

1988-ban született Valhalla-ban (USA). Tizenhárom éves kora óta Magyarországon él. Jelenleg az ELTE pszichológia szakos hallgatója.

Érdekes dolog az árnyék. Talpunkhoz az elszakíthatatlan cérna rögzíti. Hol előttünk, hol hátunk mögött jelenik meg, hol nagyobbra nyújtózkodik, hol egészen kicsire zsugorodik össze. Akármilyen formában is, de hű marad hozzánk, mindaddig, amíg van fény... Az évek telnek, az öregedés pedig felszívja az egykori vidám, üde, életteli fiatalságot, akár szivacs a vizet. Az árnyék azonban nem öregedik: örök ifjúságot élvezve követ minket a hajlott korba. Így egy részünk mindvégig megmarad fiatalnak.

Az angyalok persze másképp gondolkodnak az árnyékról. Ők azt suttoják, hogy az is Isten egyik ajándéka nekünk. Ugyanis, ha két ember megöleli egymást, az árnyékaik is megölelik egymást; azzal a különbséggel, hogy a két ember két külön ember marad, az árnyékok viszont egy alakká válnak...

Egy kiáltás

Egyedül vagy. Az utca üres. Lelked is üres.

Visszamennél, de nem mehetsz; elmenekülnél, de nem menekülhetsz.

Így hát maradsz. Becsukod egy pillanatra a szemed. Az utca, ahol vagy, nem ismeretlen, hisz nap mint nap erre jársz. Most mégis minden idegen lett. A házak, fák, kocsik, ahogy állnak. Valami más. Az emberek is mintha mind téged bámulnának. Mintha mind tudnák, hogy bűnös vagy.

Bűnös vagy, mert felkeltél, mert felöltöztél, mert ettél, mert beszéltél, mert neveltél, mert beteg lettél. De főképp azért, mert megszülettél.

Könnyes szemed újból kinyitod, és erőt veszel magadon, hogy lépj egyet. Ezzel is már egy lépéssel távolabb vagy otthonodtól. Lépsz még egyet, s aztán újból egyet. Észre sem veszed és már az utca végen vagy. Jobbra mehetnél, általában arra szoktál minden reggel, de te mégis balra kanyarodsz a zsákutcába, ami egy lépcsővel végződik. Sosem szoktál ezeken a lépcsőkön felmenni. Legalább 200 fokból áll. A hegy tetejére vezet fel. Ott meg úgy sincs semmi, senki. Energiapocsékolás fölmenni. Most viszont muszáj, érzed, hogy muszáj, bár már a tizedik foknál elfáradsz, de nem érdekel. Nem érted, hogy miért teszed ezt saját magaddal. Miért választod a nehezebbik utat. Ettől nem lesz büszke rád, ettől nem sajnál meg téged. Tudod jól, hogy nem érdekel őt, nem kíváncsi rád. Már a lépcsősor feléig felértél, de egy másodpercre sem akarsz megállni. Levegővételeid szaporábbak, szíved gyorsan ver, akár a dobpergés

Strauss *Radetzky-indulójában*. De hogyha bűnös vagy, akkor bizony megérdemled.

Nyomod továbbra is felfelé magad. Kis idő telik el, mire észreveszed, hogy már meg is érkezted a tetejére.

Egy pillanatra mintha megnyugodnál, de mégsem. Hisz épp lenézve onnan a magasból, saját házadat, otthonodat pillantod meg. Igen, ahonnan kidobtak.

„Tűnj el innen, ne lássalak soha többé!” Ezek a szavak ismétlődnek újból és újból kavargó gondolataidban.

Állj! Parancsolsz magadra. Már nem bírod tovább. A szájalmaságnak is van határa. Most aztán közhírré teszed — hogy az egész város hallja és megtudja —, hogy utálod. Veszed már a nagy levegőt, halántékod megfeszül, arcodba fut a vér és...

Na, miért nem kiáltod már?!

Végre kiengedhetnéd azt a sok mérget, amit okozott neked. Újból megpróbálsz. Veszel egy nagy levegőt, és már készen is vagy, hogy kikiáltsd: „utállak”.

És...

„Szeress Mama!” Ennyi jött ki a szádon.

Mert annyit szeretnél, hogy érdekelje, hogy felkeltél, hogy felöltöztél, hogy ettél, hogy beszéltél, hogy nevettél, hogy beteg lettél.

És főképp az érdekelje, hogy megszületted!

PAPP DÉNES

Harangnyelv

*Életem nyitott könyvét bámulom,
mindig teljesen ismeretlen.
Tudom, hogy miközben olvasom,
megint örökre elfelejtem.*

*Háttérben szülőfalum temploma,
harangozó volt ott dédapám.
Várom, hogy a kötelet meghúzza,
velem van ezen az éjszakán.*

*Szavakat firkálok a szűz hóba,
eliütöm az időt kondulásig.
Egyetlen álmot váltok valóra,*

*és arcomra fagyos szél zuhan.
Aki jégből van, csak az nem fázik.
A mélységből kiáltok hozzád, Uram...*